

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **M. A.**, zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou, se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, č.j. OAM-42/LE-BE02-P10- 2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobcem namítané skutečnosti. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby soudem ustanovená zástupkyně žalobce namítá, že si žalovaný nezajistil dostatek podkladů nezbytných pro své rozhodnutí, a to zejména ve vztahu

k posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť žalobce tvrdí, že má strach z pronásledování z důvodu svého křesťanského vyznání, z důvodu své národnosti, kdy osoby ruské národnosti jsou v Kyrgyzstánu pronásledovány. Stejně tak se obává persekuce z důvodu nenastoupení vojenské služby. Vytýká žalovanému, že při hodnocení skutečností uvedených žalobcem vychází výhradně z oficiálních dokumentů, bez ověření faktického stavu, jak je s osobami ruské národnosti a křesťanského vyznání v zemi původu zacházeno. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že obavy žalobce z persekuce v případě návratu do vlasti jsou ryze spekulativní. Namítá, že závěry žalovaného ve vztahu k neudělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany jsou zcela obecné, stejně jako obecný odkaz žalovaného na zjištění osobních a rodinných poměrů považuje za nedostatečný. Namítá, že si žalovaný neobstaral dostatek aktuálních důkazů k učinění závěrů pro posouzení nebezpečí vážné újmy. Žalovaný sice odkazuje na podklady týkající se dodržování lidských práv v zemi původu sice datovaných rokem 2012, avšak zabývají se situací v roce 2011. Žalovaný tak porušil ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nepřesně a neúplně zjistil skutkový stav věci. Žalobce proto trvá na svém návrhu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce dále navrhuje, aby žalovanému bylo uloženo, aby si obstaral dostatek aktuálních informací o politické situaci v zemi původu, zejména ve vztahu k tomu, jakým způsobem státní moc zaručuje ochranu svým občanům ruské národnosti a křesťanského vyznání a jak jsou fakticky postiženy osoby, které nevykonaly vojenskou službu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Shrnl skutečnosti, které žalobce uvedl ve své první žádosti o azyl (15. 10. 2009), která byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu a následné soudní řízení bylo zastaveno rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který nabyl právní moci dne 7. 2. 2011. K výkonu vojenské služby žalovaný odkázal na stranu 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy se k této otázce vyjádřil. Zopakoval, že pokud by žalobce nechtěl vykonávat standardní vojenskou službu, je možné tuto povinnost vykonávat formou alternativní služby. Ze zákona Kyrgyzské republiky o všeobecné vojenské povinnosti občanů Kyrgyzské republiky, o vojenské a náhradní vojenské službě, vyplývá možnost alternativní služby při splnění zákonem stanovených podmínek. K negativním jevům při výkonu základní vojenské služby (např. šikana, bída či možnost nasazení do války), které se žalobce uváděl v průběhu správního řízení, žalovaný uvedl, že k nim dochází v armádách na celém světě. Doplnil, že žádné pronásledování, šikana či diskriminace žalobce nepostihla v souvislosti s nenastoupením k výkonu základní vojenské či využití náhradní vojenské služby. Obavy žalobce označil za hypotetické, ničím nepodložené závěrem, že žadatel měl a mohl svoji situaci ohledně nenastoupení vojenské služby řešit výkonem náhradní služby. Žalovaný odmítl žalobní námitku o náboženské diskriminaci žalobce ve vlasti. Poukázal na to, že kromě jediné události, která se měla stát při cestě autobusem a v přítomnosti matky žalobce, o žádných dalších skutečnostech

nehovořil ani je nijak nedoložil. Z podkladových informací (konkrétně ze Zprávy MZV USA o svobodě vyznání v zemi za rok 2011), nevyplyvá jakákoliv cílená diskriminace pravoslavných křesťanů nebo osob ruské národnosti v zemi původu. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce měl být v zemi původu pronásledován či diskriminován pro jeho ruský původ při etnických nepokojích v červnu 2010. Odkázal na stranu 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že v žalobcem prezentovaném příběhu shledal nesrovnalosti, přičemž skutečnosti v posledně vedeném řízení nebyly doloženy žádnými hmatatelnými důkazy. Dle jeho názoru se žalobce snaží co nejvíce upravit svůj azylový příběh zákonným důvodům udělení mezinárodní ochrany. Jednání žalobce označil za účelové a nevěrohodné. K otázce věrohodnosti poukázal na již ustálenou judikaturu, např. na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 5 A 746/2002-31 ze dne 29. 1. 2001, v němž se uvádí, že *„nepravdivost tvrzení žadatele o hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“* Dle žalovaného žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona, nesplňuje ani důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu, ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, přičemž řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a pokud z jeho tvrzení nevyvodil důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá jakými úvahami a aplikaci právních předpisů se řídil při Vzhledem k tomu, že žalovaný posuzuje situaci, která by měla nastat v dohledné době, hodnotí aktuální stav v zemi, a nikoliv poměry, které v Kyrgyzské republice panovaly v době odchodu žalobce. Žalobní námitky v tomto směru, týkající se neaktuality či nedostatečnosti použitých informací o zemi původu, uplatněné zástupkyní žalobce, považuje žalovaný za nedůvodné. Poukázal to, že žalobce odmítl možnost se s podkladovými informacemi seznámit a odmítl svého práva na uvedení skutečností či nových informací.

K návrhu, aby soud uložil žalovanému prověřit, jakým způsobem státní moc zaručuje ochranu svým občanům ruské národnosti křesťanského vyznání a jak jsou postiženy osoby, které nevykonaly vojenskou službu, žalovaný na odkázal odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se na podkladě použitých informací těmito skutečnostmi zabýval. Zdůraznil, že žalobce podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany po více jak osmi letech strávených nelegálně na území ČR a poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z toho dovozuje, že hlavním důvodem žádosti žalobce byla a je snaha legalizace pobytu na území ČR. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání, k němuž se žalobce, ač byl o termínu jednání řádně a včas vyrozuměn svou advokátkou, nedostavil.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 15. 10. 2009 požádal žalobce poprvé o mezinárodní ochranu z důvodů nenastoupení vojenské služby, diskriminace křesťanů, a protože se nechce vrátit do své vlasti, jelikož mu tam hrozí vězení či fyzická likvidace. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009 zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Az 15/2009-48 žalobu žalobce zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 6. 1. 2011, č. j. 7 Azs 49/2010-85 (právní moc dne 7. 2. 2011) řízení zastavil podle § 33 písm. b) zákona o azylu (z důvodu, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany).

Druhou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 16. 5. 2011 ze stejných důvodů jako žádost předchozí a dodal, že v roce 2005 a 2010 byly v zemi revoluce, kdy Rusové byli vždy z Kyrgyzstánu vyháněni. V červnu 2010 došlo v zemi k etnické válce mezi Kyrgyzy a Uzbeky, která se obrátila proti Rusům žijícím v zemi a ti byli zabíjeni. Taktéž sdělil, že svoji vlast opustil v roce 2001, protože měl nastoupit základní vojenskou službu a kvůli diskriminaci křesťanů v zemi. Při pohovoru dne 14. 5. 2012 žalobce výše uvedené skutečnosti potvrdil a uvedl, že ve svých 16 letech byl u odvodní komise a v 18ti letech obdržel povolávací rozkaz. Na podzim roku 1998 se měl dostavit na vojenskou správu, nedostavil se tam a k výkonu základní vojenské služby nenastoupil s odůvodněním, že na vojnu nechtěl, protože tam je bída a šikana. K možnosti požádat o alternativní vojenskou službu uvedl, že to nešlo, informoval se na vojenské správě o této možnosti v rámci odvodu, později již ne. Dále uvedl, že asi v lednu 2000 ho zbili pracovníci vojenské policie v civilu (zlomili mu nos) a vyhrožovali mu.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce odkázal na stejné důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které uvedl v rámci první žádosti, žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí zrekapituloval žalobcem dříve sdělené skutečnosti. Tehdy uvedl, že do ČR přicestoval na svůj cestovní pas a s podnikatelským vízem, v ČR pak normálně žil a pracoval. Doklady mu byly v roce 2007 odcizeny. Vlast opustil v prosinci roku 2001 kvůli vojně a tomu, že Kyrgyzstán je muslimská země a křesťané jsou tam diskriminováni. Objasnil, že byl u svého děda, když dostal prostřednictvím vojenského komanda v civilu povolávací rozkaz. Protože jim sdělil, že vojenskou službu nenastoupí, zbili ho. Poté se schovával u své matky, která mu vyřídila vízum k odjezdu z vlasti. K uváděné diskriminaci křesťanů ve své vlasti uvedl, že osobně se s ní setkal pouze jednou, když jemu a matce v autobuse

občané kyrgyzské národnosti vyhrožovali, že pokud neřeknou tři slova kyrgyzsky, tak je zbijí. Když tak učinili, již se o ně nezajímali. K uváděné válce v zemi původu měl na mysli boje proti tádžickým a afghánským teroristům, kteří v letech 1998-9 přecházeli přes hory Uzbekistánu. Další důvody k opuštění vlasti neměl. Prohlásil, že Česká republika je pro něho cílovou zemí, kde by chtěl zůstat, pracovat a založit rodinu. Dále uvedl, že v roce 2009 bylo proti němu v ČR vedeno trestní stíhání a byl mu uložen trest vyhoštění na 4 roky. V případě návratu do vlasti se obává uvěznění nebo likvidace ze strany policie kvůli nenastoupení vojenské služby. Nově zmínil etnické nepokoje v Kyrgyzstánu v roce 2010 mezi Kyrgyzy a Uzbeky.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu. Jedná se o Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2011, Informace MZV ČR č. j. 95831/2010-LPTP ze dne 23. 2. 2010, č. j. 98026/2012-LPTP ze dne 6. 6. 2012, zákon republiky Kyrgyzstán o alternativní vojenské službě (znění ze dne 16. 1. 2. 1992, znění ze dne 28. 5. 2002), relevantní části trestního zákoníku Kyrgyzské republiky, aktuální informace databanky ČTK-k situaci v zemi, správní spis vedený v rámci předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci, informace k zajištění žalobce – rozhodnutí PČR č. j. KRPA-27494/ČJ-2011-000022 ze dne 30. 4. 2011. Žalobci bylo umožněno se s nimi seznámit, této možnosti nevyužil.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce ze současného i předchozího správního řízení a na pozadí objektivních informací o zemi původu. Žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Soud vzhledem k tvrzením žalobce považuje žalovaným shromážděné informace za dostatečné, aktuální a objektivní. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti nijak politicky aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Všechny žalobcem uváděné důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a to obavu z pronásledování ze strany policie z důvodu nenastoupení základní vojenské služby a obavu z pronásledování z důvodu ruské národnosti a křesťanského vyznání byly žalovaným zhodnoceny již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, zamítnutím žádosti jako zjevně nedůvodné, kdy správnost těchto závěrů potvrdil i Městský soud v Praze. Žalovaný se opakovaně jednotlivými důvody podrobně zabýval na straně 4 až 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí. K výkonu základní vojenské služby a zejména možnosti alternativní vojenské služby žalovaný vycházel ze znění zákona republiky Kyrgyzstán o alternativní vojenské službě a zprávy MZV ČR ze dne 6. 6. 2012 i znění Trestního zákoníku Kyrgyzské republiky, z nichž vyplývá za splnění zákonem stanovených podmínek možnost zvolit si výkon alternativní vojenské služby. Žalobce se o tuto možnost kromě dotazu v rámci odvodu již dále nezajímal ani nepokusil. Za vyhýbání se vojenské a alternativní službě hrozí dle cit. trestního zákoníku finanční pokuta nebo trest odnětí svobody na dobu 3-6 měsíců. Hrozba takového trestu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jiné zemi. Soud odkazuje analogicky na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 4/2004 ze dne 28. 3. 2004, podle kterého „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li

takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“ (dostupný na www.nssoud.cz). Pokud jde o národnostní a náboženskou diskriminaci, žalobce krom obecného tvrzení zmínil pouze jedinou osobní událost během své cesty s matkou v autobuse bez bližšího časového určení bez jakýchkoliv následků či pokračování „obtíží“. Žalobcem nově zmíněné etnické nepokoje mezi Kyrgyzy a Uzbeky, ke kterým došlo v dubnu roku 2010, se v mezidobí částečně stabilizovaly (s výjimkou jihu země, kde napětí přetrvává), přičemž žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že by mu z důvodu jeho ruské národnosti mělo v zemi původu hrozit nebezpečí pronásledování.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení neshledal v případě žalobce existenci některého z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, když i jeho současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany hodnotí jako ryze účelovou. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl v ČR v roce 2009 odsouzen dle § 171 trestního zákona k trestu vyhoštění na 4 roky a svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až při svém pobytu ve věznici, kdy mu reálně hrozila realizace trestu vyhoštění z území ČR. Tuto žádost nepodal bezprostředně po svém vstupu na území ČR (v roce 2001), neboť jak sám uvedl, nepotřeboval to, protože měl doklady a podnikatelské vízum. Rovněž druhou žádost nepodal ihned po skončení prvního řízení, ale až poté, co byl zadržen a zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a hrozilo mu opakovaně reálné vyhoštění z ČR. Soud na tomto místě odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy *„bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“* (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005-51, rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003, dostupná www.nssoud.cz). Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyváá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, který ani neuváděl žádné mimořádné okolnosti vedoucí k udělení humanitárního azylu. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou

ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které soud s ohledem na skutečnosti sdělené žalobcem považuje za dostatečně objektivní a aktuální, když žalobce sám prohlásil, že se s podklady pro rozhodnutí seznamovat nechce a sám nevznese žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9. 7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“* Dle názoru soudu se žalobci dostalo řádného řízení a okolnostem případu přiměřeného posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jeho případ žalovaný posoudil podle všech relevantních ustanovení zákona o azylu, týkajících se azylu a doplňkové ochrany. Žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. O odměně soudem ustanovené advokátky bude rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. září 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně